

žen a tomu účelu slouží právě uložení jistoty tomu, kdo za odklad žádal, a jemuž byl povolen. Na základě těchto úvah bylo, hledíc k tomu, že v případě, o němž tady jde, jsou dány podmínky jak prvního tak i druhého odstavce § 44 ex. ř., povolení odkladu exekuce vyslovené prvním soudem učiněno závislým na složení jistoty strany povinné, a bylo v tom smyslu dovolacímu rekursu z části vyhověno. Dovolací stěžovatel zvítězil svým návrhem, aby byla exekuce odložena, a má proto nárok, aby obdržel útraty této úspěšné stížnosti. Poněvadž běží o konečné rozhodnutí mezi tímto sporu, byly mu tyto útraty přisouzeny ihned v takové částce, jak to odpovídá jeho obmezenému úspěchu totiž povoleno odložení exekuce proti složení jistoty 8.000 K, kdežto stěžovatelův původní návrh žádal, aby mu bylo povoleno odložení exekuce bez obmezení (§§ 43, 50 c. ř.s., a 74, 78 ex. ř.).

Čís. 1161.

Jak naložiti v pozůstalostním řízení s popřeny nároky odkazovníku.

(Rozh. ze dne 6. září 1921, R I 1077/21.)

Zustavitel pořídil pouze o jednotlivých kusech svého jmění. Ku pozůstalosti přihlásili se zákonní dědicové a popřeli platnost dovětku, vytýkající na formální vady, pročez pozůstalostní soud poukázal odkazovníky na pořad práva a uložil jim, by v určité lhůtě prokázali soudu, že žalobu podali, jinak že bude pozůstalost projednána pouze se zákonnými dědici; správu pozůstalosti svěřil pak přihlášeným zákonným dědicům. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a nařídil pozůstalostnímu soudu, by projednal pozůstalost s přihlášenými zákonnými dědici; ku správě pozůstalosti pak ustanovil opatrovníka. **Důvody:** Ustanovení § 125 nesp. říz. bylo tu mylně použito, ježto nejde o odporující si přihlášky dědické, nýbrž na pozůstalost činí nároky jednak dědicové zákonní jednak odkazovníci, tito, opíraje se o bezforemný dovětek. Na případ takový se ustanovení § 125 nesp. říz. nevztahuje. Odkazovníkům dlužno zustaviti, by své domnělé nároky uplatnili proti přihlášeným dědicům žalobou dědickou na vydání odkazu, jimiž byli zustavitelem obmyšleni. Nelze stanoviti lhůtu k uplatňování nároků těch, jež trvají až do promlčení nebo vzdání se jich. Na soudu pozůstalostním bude tedy, by pokračoval v projednání pozůstalosti se zákonnými dědici a ponechal odkazovníkům uplatňování jich nároků, při čemž ovšem může učiniti opatření nezbytné ve prospěch odkazovníků, pak-li tito nutnost jich prokáží. Takovým opatřením jest nařízení, by až do odevzdání pozůstalosti zákonným dědicům nebyla jim svěřena správa pozůstalosti, ježto dle výsledku svědků není vyloučeno, že by bezforemný dovětek mohl býti po případě platným posledním pořízením, v kterémžto případě by nařízeným svěřením správy dědicům práva odkazovníku snadno mohla doznati újmy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu odkazovníků, vyhověl však dovolacímu rekursu zákonných dědiců a obnovil, pokud jde o správu pozůstalosti, usnesení prvního soudu.

Důvody:

Řízení dle § 125 nesporného patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. má místo jen při dědických přihláškách sobě odporujících, nikoli při sporných nárocích odkazních. Neprávem tedy soud první stolice použil ustanovení tohoto § 125 odkázal nezl. Josefa Sch-a a soudruhy jakožto odkazovníky na pořad práva se sankcí v tomto článku zákona stanovenou. Soud rekursní nepochybil, pokud zrušil tuto část usnesení prvního soudu a tomuto uložil, by pokračoval v projednávání pozustalosti s přihlášenými dědici zákonnými. Na pozustalostním soudu bude, aby při tom v řízení nesporném vzal na přetřes též otázku, zda poslední pořízení zůstavitelovo, kteréž jako písemná poslední vůle pro nedostatek formálních náležitostí jest neplatným, lze zachovati v platnosti jako ústní poslední vůli, zda tedy dlužno k němu přihlížeti při projednávání pozustalosti a zdaž odkazy v něm nařízené jsou formálně účinný. zvláště když jeden z odkazovníků jest nezletilý. U z n á - l i soud pozustalostní formálně nároky odkazní, odeprou-li však přihlášení dědici zákonní plniti odkazy, nezbude ovšem odkazovníkům, než aby uplatnili své nároky pořadem práva. Dovolacímu rekursu odkazovníka a soudruhu nebylo tedy lze vyhověti. Poněvadž dědické právo zákonných dědiců nebylo bráno v p o - c h y b n o s t, přísluší jim dle § 145 nesp. říz. nárok na přenechání správy a opatrování pozustalosti. Pokud rekursní soud zrušil příslušnou část usnesení prvního soudu a nařídil prvnímu soudu, aby za účelem správy pozustalosti zřídil opatrovníka, měl patrně na mysli ustanovení § 812 obč. zák., neboť za daných okolností nedalo by se takové opatření ospravedlniti nějakým jiným ustanovením zákona. Než opatření ve smyslu § 812 obč. zák. bylo by odůvodněno jen tehdy, kdyby byli odkazovníci učinili návrh na separaci po rozumu tohoto článku zákona, osvědčivše jak své nároky tak i obavu tamže naznačenou. To se nestalo, a proto bylo vyhověno dovolacímu rekursu zákonných dědiců.

Čís. 1162.

Zemský výbor (zemský správní výbor) jest — vykonáváje právo dozorčí — oprávněn, žádati za knihovní zápis na místě obce.

(Rozh. ze dne 6. září 1921, R I 1085/21.)

Usnesením obecního zastupitelstva v Š. ze dne 6. listopadu 1918 byly odprodány Albertu V. a soudruhům obecní pozemky; okresní zastupitelstvo v T. usnesením ze dne 23. prosince 1918 odprodej schválilo. Ku dohlédací stížnosti obce Š. zrušil zemský správní výbor usnesením ze dne 9. prosince 1920 obě prv jmenovaná usnesení a domáhal se po té na knihovním soudě zpětného přepsání odprodáných pozemků. K n i h o v n í s o u d žádosti vyhověl. R e k u r s n í s o u d ku stížnosti Alberta V-a a soudruhů napadené usnesení zrušil. D ů v o d y: Stěžovatelé uplatňují, že žadatelce schází vlastnost strany a tudíž legitimace ku podání žádosti knihovní a odvolávají se na ustanovení § 84 a § 94 (2) knih. zák. V dalším uplatňují, že knihovní žádosti dlužno dle § 94 (3) knih. zák. také v tom směru zkoumati, zda žádost obsahem předložených listin jest odůvodněnou. Zásadou